

De verloren zoon

God is zo rijk, dat het Zijn grootste vreugde is om te geven. Zijn schatkamers zijn zo vol, dat het Hem smart wanneer wij weigeren Hem de gelegenheid te geven om die schatten met kwistige hand te schenken.

Het was een vreugde voor de vader, dat hij in de verloren zoon iemand vond, aan wie hij het beste kleet, de ring en nieuwe schoenen kon schenken en voor wie hij een feestmaal kon aanrichten.

De verloren zoon was tot een nulpunt gekomen in zijn leven; hij had zijn vader niets aan te bieden.

In de gelijkenis van de verloren zoon wordt het zielsproces van een zondig mens uitgebeeld namelijk (1) de dwaasheid om God te verlaten en (2) zijn ellende die hem tot God uitdrijft en (3) de onmisbaarheid van berouw.

Deze gelijkenis laat ook zien de liefde van God die wacht en

zoekt tot zijn zoon, die dood en verloren was door de zonde, berouw krijgt en weerkeert en dan valt weer op de onverdiende gunst van de vader die hem overlaad met goedheid.

We gaan daarom lezen in Lucas 15:11 en verder:

11 En Hij zeide: Iemand had twee zonen.

De twee zonen zijn ook een beeld van een mens enerzijds, die zichzelf rechtvaardig vindt en anderen veracht en een beeld van een mens, die tot besef komt, dat hij God niets kan geven, dan alleen berouw en erkenning.

De verloren zoon had niets te bieden toen hij terugkeerde tot zijn vader. Het smart God als wij Hem gerechtigheid uit onszelf willen aanbieden. Hij kan er niets mee. Hij wil geven en het beeld van zijn Zoon in ons vormen en openbaren.

12 De jongste van hen zeide tot zijn vader: Vader, geef mij het

deel van ons vermogen, dat mij toekomt. En hij verdeelde het bezit onder hen.

Als de kinderen volwassen en zelfstandig werden, en zij vroegen daarom, dan konden zij inderdaad volgens hetgeen in Deut. 21:17 staat, een deel van het vermogen van de Vader erven.

De eerstgeborene kreeg dan het dubbele namelijk $\frac{2}{3}$ deel en de jongste $\frac{1}{3}$ deel. De boerderij en het land bleven dan voor de oudste zoon.

13 En weinige dagen later maakte de jongste zoon alles te gelde en ging op reis naar een ver land, waar hij zijn vermogen verkwistte in een leven van overdaad.

Wat de jongste zoon in natura gekregen had, verkocht hij en hij ging heen, onder de controle van zijn vader vandaan.

Dat is het beeld van de mens, die God de rug toekeert.

14 Toen hij er alles doorgebracht had, kwam er een zware

hongersnood over dat land en hij begon gebrek te lijden.

De jongste zoon verspilde alles – hij bracht alles er door staat hier – en in vers 30 staat dat hij zijn bezit opmaakte met slechte vrouwen.

Toen ging God tegenspoed gebruiken om Hem terug te brengen. Er ontstond een zware hongersnood en hij kreeg gebrek aan alles.

Zo gebruikt de Heer ook soms tegenspoed voor ons, om ons van onze eigen gerechtigheid af te brengen. Dan bekeren wij ons van onze eigen gerechtigheid en zijn wij gereed om van God te ontvangen.

Er is een uitdrukking die zegt: "als wij tot niets zijn gemaakt in eigen ogen, dan komt de Geest". Dan komt de Geest om ons dat te geven, wat God ons zo graag wil geven."

15 En hij trok er op uit en drong zich op aan een der burgers van dat land en die zond hem naar

het veld om zijn varkens te hoeden.

Van terugkeer naar huis was nog geen sprake. Hij wilde zichzelf redden uit de nood. En hij, de Jood, drong zich op bij een heiden, die God niet diende. Zijn heidense baas zond hem naar het veld om zijn varkens te hoeden.

16 En hij begeerde zijn buik te vullen met de schillen, die de varkens aten, doch niemand gaf ze hem.

Het was slechts zijn taak om de varkens te hoeden en niet om ze te voeren. Door de zware hongersnood was het voedsel, ook voor de varkens, schaars.

17 Toen kwam hij tot zichzelf en zei: Hoeveel dagloners van mijn vader hebben brood in overvloed en ik kom hier om van de honger.

Armoede, gebrek en eenzaamheid brengen hem tot nadenken. Hij kwam tot zichzelf; hij kwam aan zichzelf toe en beschuldigde niemand anders. Hij kwam – net

als Jona - tot de erkenning dat hijzelf de schuldige was van ellende.

18 Ik zal opstaan en naar mijn vader gaan en tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u,

"Ik zal opstaan" getuigt van de vastheid van zijn besluit. De gedachte aan zijn goede vader komt naar boven.

Hij erkent dat hij niet alleen tegen de hemel gezondigd heeft door zijn bezit te delen met slechte vrouwen, maar ook dat hij tegen zijn vader gezondigd heeft door het versmaden van zijn liefde en het verkwisten van zijn goed.

19 Ik ben niet meer waard uw zoon te heten; stel mij gelijk met een uwer dagloners.

20 En hij stond op en keerde naar zijn vader terug. En toen hij nog veraf was, zag zijn vader hem en werd met ontferming bewogen.

De vader had reeds lang uitgezien. Niet boosheid, maar medelijden met zijn ellende is zijn reactie. Zo was het ook met Jozef en zijn broers, die hem naar Egypte verkocht hadden (zie Genesis 45).

21 En hij liep hem tegemoet viel hem om de hals en kuste hem.

Uit de grondtekst blijkt letterlijk dat hij op een drafje naar hem toeliep. Hij lette niet op zijn leeftijd en waardigheid. Nee, hij viel hem om de hals en kuste hem. De Willibrord vertaling zegt dan ook dat de vader op hem af snelde.

22 En de zoon zeide tot hem: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u, ik ben niet meer waard uw zoon te heten

Aan het verzoek om dagloner te worden komt hij zelfs niet toe. De vader laat hem na zijn schuldbelijdenis niet verder spreken maar komt blij in actie.

23 Maar de vader zeide tot zijn slaven: Brengt vlug het beste kleed hier en trekt het hem aan

en doet hem een ring aan zijn hand en schoenen aan zijn voeten.

Slaven liepen destijds zonder schoenen maar hij ontving het beste kleed, een ring aan zijn hand en schoenen aan zijn voeten.

24 En haalt het gemeste kalf en slacht het, en laten wij een feestmaal hebben, want mijn zoon hier was dood en is weer levend geworden, hij was verloren en is gevonden. En zij begonnen feest te vieren.

Het wordt een compleet, vreugdevol feest en heel zijn huis deelt in de vreugde. "Mijn zoon was dood en verloren maar is levend geworden en gevonden."

25 Zijn oudste zoon was op het land, en toen hij dicht bij huis kwam, hoorde hij muziek en dans.

26 En hij riep één van de knechts tot zich en vroeg, wat er te doen was.

27 Deze zeide tot hem: Uw broeder is gekomen en uw vader heeft het gemeste kalf laten slachten, omdat hij hem gezond en wel terug heeft.

28 Maar hij werd boos en wilde niet naar binnen gaan. Toen kwam zijn vader naar buiten en drong bij hem aan.

De vader had ook liefde voor zijn oudste zoon; hij drong bij hem aan om ook feest te vieren met hem.

29 Maar hij antwoordde en zeide tot zijn vader: Zie, zovele jaren ben ik al in uw dienst en nooit heb ik uw gebod overtreden, maar mij hebt gij nooit een geitebokje gegeven om met mijn vrienden feest te vieren.

30 Doch nu die zoon van u gekomen is, die uw bezit heeft opgemaakt met slechte vrouwen, hebt gij voor hem het gemeste kalf laten slachten

"Die zoon van u" ... een hatelijke en verachtelijke uitdrukking. Hij erkent hem niet meer als zijn broer.

31 Doch hij zeide tot hem: Kind, gij zijt altijd bij mij en al het mijne is het uwe.

De vader blijft liefdevol spreken, om zo het hart van zijn verbitterde oudste zoon te treffen. Hij spreekt hem liefdevol aan met: "Kind".

In de Willibrord vertaling staat: "Jongen, je bent altijd bij mij en al het mijne is het uwe."

32 Wij moesten feestvieren en vrolijk zijn, want uw broeder hier was dood en is levend geworden, hij was verloren en is gevonden.

Tegenover de verachtelijke uitdrukking "die zoon van u" stelt de vader "uw broeder" die dood was maar levend is geworden. Maar de vader kon niets kwijt aan zijn oudste zoon.

Nogmaals: God is zo rijk, dat het Zijn grootste vreugde is om te geven. (Efeze 1:3)